

Sygn. akt VI Ka 823/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Jacek Matusik (spr.)

protokolant: protokolant sądowy - stażysta Monika Oleksy

przy udziale prokuratora Wojciecha Groszyka

po rozpoznaniu dnia 21 października 2016 r. w Warszawie

sprawy U. J. córki A. i J. ur. (...) w W.

oskarżonej o czyn z art. 286 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie

z dnia 18 stycznia 2016 r. sygn. akt III K 536/15

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie do ponownego rozpoznania.

VI Ka 823/16

UZASADNIENIE

Apelacja wniesiona przez prokuratora jest w pełni zasadna, a zatem zawarty w niej wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania zasługiwał na uwzględnienie.

Rację przyznać należy skarżącemu, że wydając zaskarżony wyrok w tzw. trybie konsensualnym (art. 335 k.p.k.), Sąd I instancji dopuścił się obrazy przepisów prawa materialnego – art. 4 § 1 k.k. oraz art. 72 § 2 k.k. Istotnie bowiem, jak trafnie podnosi prokurator Sąd Rejonowy, skazując oskarżoną za zarzucanej jej przestępstwo z art. 286 § 1 k.k., przy wymierzaniu oskarżonej kary zastosował przepis art. 37a k.k. obowiązujący od dnia 1 lipca 2015r., natomiast orzekając o naprawieniu szkody uczynił to w oparciu o przepis art. 36 § 2 k.k., który z kolei przestał obowiązywać od dnia 1 lipca 2015r. Takie ukształtowanie orzeczenia jest niedopuszczalne, albowiem zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem doktryny i judykatury, art. 4 § 1 k.k. nie pozwala na łącznie konkurujących ze sobą ustaw w zakresie kształtowania odpowiedzialności tego samego sprawcy za to samo przestępstwo. Oznacza to po prostu, że do oceny zachowania oskarżonego w odniesieniu do konkretnego przestępstwa, należy w całości stosować ustawę starą lub nową w zależności od tego, która z nich będzie dla sprawcy korzystniejsza. W tym zakresie przedstawiona we apelacji argumentacja jest ze wszech miar słuszna i nie ma konieczności powtarzania jej przez Sąd Okręgowy.

Trafnie również podniósł skarżący, iż zaskarżony wyrok zapadł z obrażą art. 335 § 1 k.p.k., a to na skutek orzeczenia przepadku, który nie był objęty porozumieniem pomiędzy prokuratorem i oskarżoną. Chcąc dokonać takiej modyfikacji ustaleń dokonanych przez strony, sąd winien był bowiem uprzedzić je o tym i odebrać od nich stanowisko w tym zakresie, czego jednak nie uczynił.

Dodatkowo również zwrócić należy uwagę, czego nie dostrzegł prokurator, że w zawiadomieniu po przestępstwie, osoba zawiadamiająca w imieniu pokrzywdzonego zawarła wniosek o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w trybie art. 46 § 1 k.k., który to tryb wyłącza możliwość ustalenia w wyroku termin do wykonania tego obowiązku, przy czym na obecnym etapie postępowania brak jest możliwości stwierdzenia, czy wniosek ten został wniesiony skutecznie, tj. przez osobę uprawnioną

Reasumując, z uwagi na wskazane wyżej uchybienia zaskarżony wyrok nie mógł się ostać, a wobec tego, że został on wydany w trybie konsensualnym, dla jego skorygowania niezbędne jest ponowne przeprowadzenie posiedzenia w przedmiocie wniosku prokuratora i uzyskanie zbieżnych stanowisk stron, które pozwolą na wydanie orzeczenia zgodnego z ich wolą i odpowiadającego przepisom prawa materialnego i procesowego, a jeżeli do porozumienia takiego nie dojdzie, to niezbędne będzie rozpoznanie sprawy na zasadach ogólnych, co wiąże się z koniecznością przeprowadzenia w całości postępowania dowodowego.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy orzekł., jak w sentencji wyroku.